

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **Y. M.**, nar. X, státní příslušnost Ukrajina, t.č. pobytem X, zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům se sídlem Kovářská 4, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, pošt. schr. 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.9.2012 č.j. OAM-171/LE-LE05-LE05-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnuto o nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Zároveň bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno.

Žalobce žalobou podanou dne 17.9.2012 u Krajského soudu v Plzni a doplněnou podáním ze dne 26.9.2012 napadá rozhodnutí v celém rozsahu, neboť se domnívá, že správní orgán porušil během azylového řízení povinnosti vyplývající ze správního řádu. Konkrétně namítá, že správní orgán porušil povinnost mu danou ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť mu nevycházel podle možností vstříc, při hodnocení

podkladů pro vydání rozhodnutí nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo včetně toho, co účastníci uvedli, neuvedl v dostatečné míře důvody výroku svého rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řádl při jejich hodnocení a neuvedl informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Žalobce se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Poukázal na to, že má strach z návratu na Ukrajinu, v opačném případě by neriskoval vězení, ve kterém se nyní nachází z důvodu, že včas nevycestoval do své rodné země. Na území České republiky má přítelkyni, občanku ČR, kterou si chce vzít za manželku. Také na území ČR má skvělé kamarády a známé. Po celou dobu pobytu v ČR poctivě pracoval.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu s tím, že popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Odkázal na obsah správního spisu a zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany a na vydaná rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem. Uvedl, že se zabýval všemi fakty, které žalobce v průběhu řízení uvedl a v této souvislosti zjistil, že žalobce nesdělil takové skutečnosti, které by odporovaly použití ustanovení § 25 písm. i) ve vztahu k ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu. Žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu. Poukázal na to, že toto je již žalobcova 4. neúspěšná žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, přičemž žalobce tohoto řízení zneužívá k legalizaci pobytu na území ČR. Žalobcem zmiňované obavy ze členů mafie byly posuzovány již v předchozích řízeních, navíc sám prohlásil, že jeho důvody jsou shodné. Pokud se jedná o přítelkyni, o této se v průběhu správního řízení nezmiňoval.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterými je vázán a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce podal již v minulosti 3x žádost o mezinárodní ochranu. První řízení ve věci jeho žádosti bylo rozhodnutím ze dne 20.7.2001 zastaveno podle § 25 písm. d) zákona o azylu a toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 18.9.2011. Ve druhém řízení o udělení azylu byla jeho žádost rozhodnutím ze dne 9.3.2005 zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu v tehdy platném znění. Dne 25.1.2008 podal třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany, za hlavní důvod podání žádosti označil obavu z jednání vyděračů (mafianů), kteří po něm požadovali část výdělku z jeho pracovní činnosti na území Ruska a z nedostatku pracovních příležitostí v zemi jeho původu. Třetí žádost byla zamítnuta rozhodnutím správního orgánu ze dne 11.2.2008 č.j. OAM-91/LE jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který však svým rozhodnutím ze dne 27.8.2010 řízení o žalobě zastavil. Řízení o následně podané kasační stížnosti poté dne 27.4.2011 zastavil také Nejvyšší správní soud. Dne 15.8.2012 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany a jako důvod žádosti uvedl, že na Ukrajině neměl práci a dále obavy z mafie, která jej vydírala a požadovala po něm peníze. Výslovně uvedl, že o azyl žádá ze stejného důvodu jako při předchozí žádosti. Žalovaný ve věci rozhodl rozhodnutím ze dne 4.9.2012 č.j. OAM-171/LE-LE05-LE05-2012. Rozhodnutí odůvodnil tím, že po posouzení skutečností uvedených žalobcem v průběhu současného řízení dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu.

Ze zákona o azylu, konkrétně z ustanovení § 10a písm. e), vyplývá, že žádost o udělení azylu je nepřipustná, podá-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Ze shora uvedeného vyplývá, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu ze stejných důvodů, o kterých již bylo rozhodnuto v předchozím řízení.

Soud se ztotožňuje s názorem správního orgánu, který ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že důvody, pro které žalobce žádá opětovně o poskytnutí mezinárodní ochrany, jsou shodné s důvody, které byly uvedeny v řízeních předchozích. Žalobce tedy neuvedl nové skutečnosti, na základě kterých by mohlo být vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, a proto žalovaný postupoval správně, pokud v souladu se zákonem řízení o udělení mezinárodní ochrany v smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. března 2013

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová